

11. neděle v mezidobí B

*Slyš, Hospodine, tys má pomoc,
nezavrhuj mě, neopouštěj mě,
Bože, můj spasiteli! (Žl 27,9)*

První čtení

Ezechiel 17,22-24

Tak praví Pán, Hospodin: "Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil."

Druhé čtení

2. Korintánům 5,6-10

(Bratři a sestry!) Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. (To proto, že) v nynějším stavu (v Boha jen) věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově (těla) zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium

Marek 4,26-34

Ježíš řekl zástupu: "Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně." Řekl také: "K čemu přirovnáme Boží Království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako

hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu." Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

K zamyšlení

V dnešním čtení jsme opět obdarováni jednoduchými a přesto výraznými obrazy přírody a každodenního života, které přibližují lidským srdcím tajemnou skutečnost Božího bytí a působení.

V obou podobenstvích evangelia jde o růst. V přírodních jevech našeho světa je vlastní dynamika růstu viditelná: každý růst se uskutečňuje podle určitých neviditelných zásad v každém zárodku, které nejsou ovlivněné nebo ovládané vnějšími činiteli. Ovlivněné nebo ovládané – a to pouze částečně – podmínky za kterých rostlina roste. Setba roste jistě a nenápadně, nenechá se ve svém růstu zastavit, ale také se nenechá rušit ve svém přirozeném tempu. Nemůžeme pozorovat proces růstu nějaké rostliny. Můžeme se o ní starat a očekávat výsledek. Také bez našeho přičinění obdarovává země rostlinu živinami. Přenesením této zkušenosti z přírody do našeho života dostáváme naději a odvalu. My lidé často upadneme do falešné víry. Záleželo by pouze na našich schopnostech, na naší angažovanosti, na našem úspěchu, aby v našem životě něco rostlo, aby se Boží Království rozšiřovalo... V době, která je posednutá myšlenkou, že vše je možné, v době, ve které existuje přesvědčení, že je možné odhalit všechny procesy růstu tohoto světa pomocí rozvinutých technologií a řídit je podle svých vlastních přesvědčení, je důvěra v to, že každý proces růstu se děje v tichosti, příliš velkým vyzváním. Musíme se sami vychovávat ve víře a přesvědčení především tam, kde se životní situace a zkušenosti zdají být bezvýchodné a zoufalé. Bůh chce svou říši, to znamená život v plnosti, který je v nás zakořeněný, přese všechny překážky, neúspěchy a ranám navzdory naplnit, neboť u Boha není nic nemožného. Naším úkolem je především připravit semenům zemi a vytvořit jim prostor k růstu.

Je výzva k trpělivosti a důvěře zároveň výzvou k těžkopádnosti a bezstarostnosti? Vůbec ne, i když se tak může na povrchu zdát. Je to právě naopak, je to výzva k aktivní a celkové důvěře. Tento postoj vede ke svobodě, která v pokoji vnímá vše, co přichází a ohodnotit a rozhodnout, co a jakým způsobem je potřebné konat, vždy s určitou rezervou sebekritiky a humoru, že ne vždy my sami to musíme a měli bychom udělat.

Dnešní podobenství o hořčičném semeni poukazuje ještě na jednu malou skutečnost: očekává se od nás, abychom věřili, že z toho "nejmenšího zrna" vzejde rostlina, která bude "větší než všechny jiné". To znamená, abychom přijímali to malé, nepatrné a slabé s pozorností a úctou, neboť v něm se odehrává velké dílo. Každý z nás v sobě nese schopnosti, které jsou ještě zavřené a zvenku neviditelné, které ale mají potenciál se během života neočekávaným způsobem rozvinout. Musíme a měli bychom ostatním nechat čas k tomu, aby rostli a dozráli. Měli bychom důvěřovat v to, že Bůh má na mysli spásu celého lidstva i bez našeho snažení o dokonalost a perfekcionismus.

Vezměme si ještě pro nadcházející týden výrok Reinholda Niebhura: "Pane, dej mi odvalu měnit ty věci, které já můžu změnit. Dej mi odvalu, abych přijal to, co změnit nemohu. Dej mi moudrost, abych byl schopen rozlišovat jedno od druhého."